

Sy-li spěwał,
Pilnje džělaš,
Strowja če
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džělaš
Wśdne dny;
Dzén pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjesčmana,
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew če!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Ssmolerjez knihiczhczeřni w Budyschinje a je tam sa schwörtletni pschedplatu 40 np. dostacž.

18. njedžela po ſvjatej Trojizy.

Matth. 22, 34—46.

Tole ſcjenje je kaž katechismuš: praschenje a wotmolwjenje, a tež po wopſchijecžu prawy katechismuš: roſwuczenje wo najważniſich kručach kſchecžianſta. A wuprajił je je ſa wſchitke čaſky naſch wulki wuczeř Jeſuš Khrystuš! A nusne je, ſo býchmy pschezo ſaſko na tele ſaſožkne myſkle dopomjeni byli, my je tak lohko ſabywamy. Duž poſydnymy ſo k Jeſuſowymaj nohomaj ke katechismuſowemu roſwuczenju wo najwožebniſchej kaſni a najważniſchim artiklu wery.

1. Kočtra je ta najwjetſcha kaſení w ſakonju?
2. Schto ſo wam ſda wo Khrystuſu?

1. Kočtra je ta najwjetſcha kaſení w ſakonju? ſ tym praschenjom chyžchu ezi Farisejszy Jeſuſa ſpytowacž. Woni ſakón roſkuſkowajo 365 ſakaſnjow a 248 pschikaſnjow licžachu a ſo někto w ſchulach roſwuczowachu, kotre ſu wažniſche a kotre njeważniſche. Sbóžnik raſnje wotmolwi, ſo je ſ zyla jeniczka najwyschſcha kaſení: „Ty dýrbisč Boha, ſwojeho Čenjeſa, lubowacž ſ zyłej ſwojej wutrobu, ſ zyłej ſwojej duſchu a ſ zyłej ſwojej myſlu.“ W tej kaſni ſu wſchitke druhe wobsanknjenie. Schtóż je naukuň, w luboſczi k Bohu ſwojemu Čenjeſej ſwoju zyku wolu, myſkle a rěcze do jeho ſlužby ſtajicž, ſa teho pschińdze džerženje druhich kaſnjow ſamo wot ſo. „Ta druha je tej runa,“ praji tón Čenjeſ. „Ty dýrbisč ſwojeho bližſcheho luboſcza jako ſam ſo.“ Žana luboſcz k Bohu bjes ſuboſcze

k bližſchemu. „Hdyž ſchtó praji: ja lubuju Boha a hidi ſwojeho bratra, tón je Ihař.“ Luboſcz je dopjelnjenje ſakonja. Hdyž pač my Jeſuſowemu ſłowu pschiſloſuſujemy, je to najnuſniſche, ſo ſo my tež pod tole ſłowo ſtajamy a ſo praschamy a pruhujemy: „Je to tež hwěſda twojeho žiwenja?“ Lubujesz ty Boha — lubujesz ty ſwojeho bližſcheho — jenož tebi najbližſcheho ſ tej ſamej měru luboſcze, kaž ſebje ſameho? Je jich bohoſcz twoja bohoſcz, jich wjeſele twoje wjeſele? Schtó moħł prajicž, tule kaſení ſym ja połnje dopjelnit? A hdyž tebje twoje žiwenje wobſkorzuje, njechaſch ſo dale prashecz: czechodla ja to nječinju? Dokelž na tym měſtnje w twojej wutrobie, hdyž dýrbjaloo to ſłowo „mój Božo“ a „mój bližſci“ ſtejcz, to ſłowo „ja ſam“ ſteji. Sbóžnik je tu kaſení dopjelnit ſ zyłym ſwojim žiwenjem. Sa nim chzemý hicz po puczu luboſcze, tón pucz naš wjedze do Božeho kraleſtwia, ſo býchmy jemu pschezo podobniſhi byli w luboſczi.

2. Schto ſo wam ſda wo Khrystuſu? Czeji ſyn je wón? Starý ſakón praji: Davitowy. To pač chze jeno prajicž: Ta žónska, kočraž jeho porodži, je ſ Davitoſeho rodu. Kak moħł Davit heval jeho w 110. psalmje ſwojeho Čenjeſa mjenowacž a ſlyshecz, kaž tón Čenjeſ njebjeſow k njemu rjeſnje: „Ssydń ſo k mojej prawizy, hacž ja połožu twojich njepſcheczelow ſa podnožki twojich nohom.“ „Schto ſo wam ſda wo Khrystuſu?“ tole praschenje ženje wotmjeſklo njeje. Njeje tež wažniſche prasheſnje. Schto nam wón pomha, hdyž je wón ſyn čłowjeka,

kaž Farisejszj praja, schto pomha nam we wumrjeczu? Wón džé žam wusna: „Mi je data wschitla móz w njebježach a na semi” — a to njedyrbjaló wérno bycz? My wusnawamy s naschej kschesčijanskej zyrlwu: „Ja wérju do Jesom Khrysta, Božeho jemiczko-narodženeho syna, nascheho Knjesa.” A Sbóžnik šo tebje prascha: „Schto bym ja tebi?” Wotmoliv jemu s wusnaczom ſwojeje wutroby: „Ja wérju, so Jeſuš Khrystuš, wérny Bóh wot Wótza we wěčnosći porodženy a tež wérny čłowjek wot knježny Marie narodženy, je mój Knjes.” A hdžez wón we wérje ſacženje do čłowiſkeje wutroby, tam tež luboſez ſobu čženje a wschitku ſebicžnosć mori, so wusnawamy: „Ja bym žiwý, niz pač ja, ale Khrystuš je žiwý we mni!

Hamjen.

Luboſcz k Bohu.

Ja s zyłej duschu, wutrobu
Cze lubuju, o Božo!
Hdžez tebje mam, dha njerodžu
Wo ſwěta čožne ſbožo;
Ty by mi ſubko najwyſchſche
A žorlo wscheje radoſeže,
Na tebje ſtajnje myſlu.

Ty bě mój Bóh wot mlodoſeže
We wjeſelu a horju;
Móz twoja mój čožm wodžeſche
Po žohnowanja morju;
Mój wodých hnadjne ſdžeržał by,
Ty běſche pſchi mni we nuſy,
Mi pomož ſ njebjia pōſla.

Ty by mój Bóh tež nětkole,
Mój twjerdy hród a ſkala,
Kilž kryje mje a ſchkituje,
Mi troſcht a poſoj dawa;
Mje wodnjo kyciſh, napowaſch
A w nožy cziſche ſpacž mi dasch,
Wsmi ſa to džak a khywalbu!

Ty by mój Bóh tež ſa tón čaſh,
Kilž chzech mi hiſcheže dodacž,
A moje hréchi pſchezo ſaſ
Chze twoja hnada wodacž;
Ach, daj po ſwojej miloſczi,
Hdžez jumu džen ſo naſhili —
So čeſcz czi w njebju ſpěvam.

Ty by mój Bóh tež we khyžu,
Schtó bracž mi tón troſcht móže?
Njech wjedžeſh mje čeř cžernijoſtu,
Mi kžejja tola róže.
Wſchaf ja tu ſbóžnu wěſtoſež mam,
So ſ horja póndu ſ njebeſzam,
Hdžez mera paſm wěja.

Ty by mój Bóh; njech ſe ſmjercžu
Sšo wschitko mi tu ſhubi,
Ja wém, ſo krónu doſtanu,
Kilž Khrysta hnada lubi;
Schto ſmjercž a row mje traſhicz chze?
Ja žiwjenje mam hotowe
Pſches twoju miloſcž, Božo!

Duž mój Bóh by a woſtanjeſh,
Ja nowju ſklub ſwoj starh;
Ty ſ wutroby mi njeſchiñdžeſh,
Hacž ſtaja mi ſo mary;
So by mój Bóh a ja bym twój
A do wěčnoſeže ſwojej ſmój,
Je moja ſbóžna wéra!

K. A. Fiedler.

Dobry knjes.

Felix Mendelssohn-Bartholdy běſche wulſi miſchtr hudžby, na kotrehož ſo wěſče ženje njeſapomni. Wulžy wiđem a čeſczeny bě wón, kaž ſebi to ſaſlužeſche, hižom ſa ſwoje žiwe dny, runjež ſéta ſwojeho žiwenjoběha wýžoko pſchinjeſl njeje. Taſko bě wón ſ konzertnym direktorom w Lipſku, jeho pruſki kral Vjedrich Wylem IV. ſa wjedžicjerja „domchora“ do Barlina po-wola. Wón pač ſo po krótkim čaſhu ſaſo do Lipſka wrózí, hdžez, hiſcheže niz 40 lét starh, wumrje. So běſche wón nadobny muž, wo tym ſwědcža hiſcheže dženža te krafne ſklaſby, ſa kotrež manu ſo jemu džakowacž. Ale tež w žiwenju je wón wérnu nadobnoſež wopolaſował.

Rяд létow, mjes thym ſo w Lipſku bydlesche, mějeſche wón duschnego ſlužobnika, ſ mjenom Rač, ſ Lichtenaua poſa Lubanja w Hornjej Lužicy rodženeho, syna khudeje wudowy, kotaž mějeſche ſo hiſcheže ſa ſchtyri druhe džecži staracž. Rač běſche dobry čłowjek a ſwojemu lubemu knjeſej ſwěrnje poddaty; ale wón bě tež dobry syn a bratr, kíž ſwojich lubých domach njeſapomni, jako ſo jemu derje džesche, a czežke staroſeže ſwěrnejneje wutroby ſ tym poſožecž pſtasche, ſo macžeržy kóždy měſaz wot ſwojeje ſprawnje ſaſluženeje mſdy podwū tolerjow ſczeliſche. Wjazore ſéta běchu ſo tele džecžaze dary khudej macžeri ſkale, a husto je wona ſe ſylſami wjeſela, ſ džakom napſhecež Bohu a ſ modlitwu wo žohnowanje ſa lubeho syna pſchijimasche; duž — liſt ſ Lipſka pſchiñdže, kíž běſche wot zuſeje ruki piſaný. Tſchepjetajzj jón macž storhny. Wón bě ſ Mendelssohnoweje ruki a tu ſrudnu powjeſcz wopſhijesche, ſo je syn straſhne ſkhoril a ſebi hiſcheže ras ſwoju hlowu na ſwěrnejne macžeržne wutrobo no poſožicž pſcheje; wona chzyła tola rucže pſchińcž. S doboem bě tón nadobny muž džefacž toleč pſchipoložit, ſo njeby pjenježna nusa pucžowanje ſadžewala. Dobry knjes, kotre-muž je jeho ſlužobnik drohi!

Ty wboha macžeržna wutroba, tač czežke pucžowanje běſche pač to ſa tebje! Rač by ty ſkapała, tſchepotala, ſo modliła! A tola dobry syn hižom w khlodnym rowje wotpočuje, jako macž Lipſčanske wěže wuhlada. Wona tam džendže, a Mendelssohn je, kotaž ju luboſcžiſte pſchijima, kíž ju nežnje pſchihotuje na tu czežku podawiſnu, kíž ſ njej žaruje wo dobreho syna a jej potom ſwiaty troſcht do ſrudzeneje wutroby ſapložowacž pſta. Wón dže ſ njej ſ drohemu rowej a poſběhuje ſtuženu macž ſ wjeſelej nadžiju ſaſowidženja.

Tač wón tu wbohu macž pſchi ſebi khowa, tač doſko hacž wona woſtač móže a chze. A jako ſo wona ſkónčnje na ſrudny dompuč nastaja, jej wón ſynowe lutowaſki pſchepodawa, dwanacže toleč ſa domojwrot pſchipoložiſchi a wudowje piſmo poſkiciwiſchi, w kotrejž jej lubi, jej měſacžnje podwū toleč ſlacž, tač doſko hacž budže pſchi žiwenju.

A to je wón prawdoſcžiſte džeržał hacž do ſwojeje ſmjercze. ſaplačž jemu to Bóh horjekach w njebju, hdžez wón nětko tež hižom je!

F.

Bohu spodobny wopor.

(Schäffler.)

Něk wutrobu a wschitko wsimi,
O Jezu, Sbóžniko mój najlubšchi!
Ja twój býč džu
Rad s čéłom, s wutrobu;
Njech rěč, skutk, požadanie
Sso s twojej wołu stanje.

Ty pak ſo mi tež dyrbisich dacz,
Chýl w mojej wutrobje ſo wulhowacz!
Budź mój Bóh ty
A mój troscht we nusy;
Chýl w mojej duschi bydlicz
A węcznje we mni bydlicz.

Turij Bróš.

Wobrash s městnow nusy w Armeniskej.

Podawa f. M. w M.

3. Szprotownje.

Se wschelakich křesćijanskich kraju je wbohem křrotam pomož pschischla. My němski pomožny ſkutk rospominamy. Němske orientowe mižionſtvo w Potsdamie je tu mjenowacz a dale pomožny ſwiaſt w Frankfurcie nad Majnom. „Mohli my tute pschiswate woħladacz“, tak němski pomožny ſwiaſt ſa křesćijanski ſkutk luhoſeje w Oriencze (narańschim kraju, Małej Aſijskej) ſdželi, „wopravdze hromadka hubjenſta! Wobżaromne podoby, ſanjerodžene, ſkažene, jeno tu a tam wjeſeļe wobliczko. Kwestki, ſiž žaneje wody njedostanu, wjadnu — tajž ſaschi nowi. Tola ſak pócžnu křečz, a ſak ſo woblicza ſwěčza, hdvž ſu hakle 4—8 njedžel pola naſ pobylí a porjadnje ſwoju zyrobu dostaſi!“

„Hólečez, ſiž ma ſo něk býrsh puſchczęz“, tak woħladowaza ſotra piſche, „pschiūdze wjeczor a mje proſchesche, ſa jeho ranu poħladacz. Potom hľubočko a czečko ſdychny. Taſko ſo jeho praschach, džesche: „Maczi, ženje ani niħdże we ſwojim žiwiſenju tak duschne niſeſmieu kaž tudy. Mam-li hľob, khlēb namakam. Hdvž mje ſchto boli, k tebi pschiūdu, a kħetsje je lekaſtwo a wſcho tu — ſchtó mi to wſcho w mojej wſhy cžini?“ „W khorowni ſebi džeczi niſes ſobu powjedachu w kruje ſymje: „Tamlle, cžiſče daloko ſady hór moja wjeſz leži“, jene džeczo, a druhe: „a w tamnym kónzu města moja macz“, „a tamle moja“ a t. d. Najprjedy pytach je trochu ſpołojicz, jako mi praſachu: „Wſchitzy tam ſu jara kħudži“, a potom jim praſach, ſak maja ſo lubem ſbóžnikoj ſa tajku luboſcz džakowacz. Potom pschischedſhi jedyn malki ſo ke mni cžiſhcžesche a džesche: „Haj, maczi, kħudži dyrbja tradacz, a bohaczi ſu we wjeſelu živi; tola maczi, w niſeſzach žaných kħudžih niſeje?“ A jaſo jemu wotmolwach: „Ně, w niſeſzach žani kħudži niſeſſu“, duž ſ rukomaj kleskaſche, ſ radoſežu ſo wobliczo ſwěčzesche, ſkakajo precz běžesche a druſy ſa nim.“

Pſches 1600 džeczi maja tón cžaſ w křrotownjach pomožneho ſwiaſta wulhowanje. Město hľodni wočolo cžahacz a proſyčz, pod ſwěrnym woħladanjom a ſastaranjom ſteja. Tybzay, ſiž dla hľoda a hubjenſta wěſtej ſmijerczi napsheczo džechu, maja ſo tutemu pomožnemu ſkutkej ſa žiwiſenje a — ſwarnowanje dusche džakowacz.

Křežejaze wustawu ſu: W Mesereh (křrotownje ſa hólzow a holžy ſe 600 křrotami), w Maraschu ſu 470 hólzow a holzow ſkhowanych. We Wanje ſu 316, w Rusku 63 džeczi ſastaraja.

W někotrych wustawach, ſiž ſo wot amerikanskich wodža, ſu pſches 100 džeczi ſkhowanych. Wjazh ſmilnych ſotrow k woħladanju kħorħej tam ſkutkuja.

Hólzhy ſo ſ džela wuwucžuju ſa ſchewzow, tħalzow, ſumarjow ſamkarjow, krawzow, thſcherjow, hornežerjow, w dželarnjach. Hólzhy maja domjaze dželo naſuſnycz: Waricž, plokač, ſchicž a khlēb pjez. Tež ma holza ſebi jednoru draſtu ſama pschireſacz naſuſnycz. Hdvž derje a ſpēſchnje khlēb pjez njemóže, ma poſdžiſcho wot pschi-hodneje macžerje wjele cžerpicz.

Někotre jako „macžerki“ pschi wocžehnjenju mjeniſkich pomhaju a pschi ſchicžu, w kuchinje a w hospodařſtwje pomhaju.

We wucžerſkim ſeminarje w Mesereh pschebhywaju 14 hólzow a 8 holzow, ſiž maja po wobſtathym pruhowanju ſwojemu ludej ſlužicz.

„Naſche dorosćene džowki“, ſotra Rohner piſche, „a jich dónat je nam woſebite naleženje. Pod wobſtejnoscžemi rańscheho kraja je wuſamknjene, ſo holza nježenjenia wostanje, hdvž runje wucžerka abo kħorħchladačka njebudže. Tež je tak wulžy jara wažne, ſo budžeja naſche holžy wopravdze křesćijanske hoſpoſy a macžerje, ſiž ſwětlo evangeliſa do jich husto ſkoro poħanskih wžow pschi-njeſu. Žiwiſenje młodych naſrajných žónſkich je hórkę a czežke. Młode žony nježmedža žaneho hľowa rěčecz, kħodža ſaſchlewjerjowane a ſu woli jich pschichodnych macžerjow połnje wustajene. Žena předh ſradomna, trochu lohka holza, něk cžicha, blěda žónka bu mi husto ſe ſyſami praſila: „Ach, kajka hľupa běch w Betheli (wustawje), ſo bôle kóždu kražnu ſlădnoscž njevužich.“ Druhi fróčz pač džesche: „Ta ſym džakowna, ſo njeiſhym w myħli ſwěta ſbožowna (wona je kħuda a domach twjerdże ſi njej wobkhadžea), herak budžich ſo w nim cžiſče ſabkudžila a Jeſuſha njeptala. Ta wěm, ſo ma wón mje lubo.“

Schtóž kóžde lěto 150 hrivnow hromadu ſwiedže, ſi tým jene hřeče w hubjenſtve býwaze džeczo jako ſwoje džeczo do jeneje tých křrotownjow pschiswomje, jeho wobras a dyž a dyž powjescz wo nim doſtanje. Hijo někotry ſmilný je to cžini. W Maraschu bučku tole lěto ſažo 200 křrotow pschijatych. Tybzay džeczi ſu niſeſtarane. Možesch ty ſa jene ſo staracz?

Kóždy njech hlađa, kak wón twari.

Na domje präſidenta Roſnera w Torunje, kotremuž bu jako martrarjei dla wuſnacža wěrnoſcze w lěcze 1724 na nadpjeranje Jeſuitow wot Polakow hľowa wotčata, kħedowaze ſchtucžki ſteja:

Salomon twarjesche křežu a dokonja ju.

Ta twarjach ſebi dom, a ſedma twar ſo ſkonja,
Mi hižom pschi křežeu cži moji ſyſhy ronja.

Duž běch ja dočvaril!

Ta twarjach knjeſtvo ſej a pomhach w ſwojim ſtavje,
So prawdoſcz ſi knjeſom bě po ſdobnoſczi a prawje.

S tým něſhco natwarich!

Ta twarjach na ſebi, chých w Božich puežach kħodžicž
A ſ dobrým pschikkadom tež druhich k Bohu wobžicž.

Kak mało natwarich!

Duž twarjach na Boha, tón da pſches Křyſta ranj,
So w tu a wěčnoſczi buč ſbōžnje dokonjanj.

To běſche rjanj twar!

Schtóž twari, tón twar tač, ſo junu wo nim ūdža,
Hdvh ſwójbni, pscheczeljo wo njeho plokač budža:

Tón derje twarjesche!

Pokuta psched wotmyßlenej ſmjerčzui.

(Poſræzowanje.)

Libuscha bě njedžitvajo tuthych krutych kłowow ſwoje nutne proſtwhi ſhorzhyi ſyllami wospietowaſ. Wuj paſ ſo njeda hnucz a ſkonečnje Libuschu ſamo ſdurjemi won poſaſ. Na ſaplačeſenje wechſla ſebi pod tajſimi wobſtejnosczem myſlicz njemóžesche. Hańba a jaſtwo na njesbožowneſho muža czaſaſtej. Nětko ſadwelowanje jeho wutrobu ſaja. Wón ſo roſhudzi, ſwojemu ſrudnemu hubjennemu žiwenju kónz ſežinicz, ſo by ſo tak njecžesze ſminhl, kotrejž na druhe waschnje czeſkycz njemóžesche. Karo ſahe bě dženſa ſ czechia, zyle ſ czechia ſ loža ſtanyl, w kotrejž bě zylu noz podarmo wolkewjazh ſpać pytaſ. Wysche jeho loža dwě pistoliji wiſaschtej, kotrejž bě w přjedawſchich czaſach na ſwojich pucžowaniach ſobu noſył. Wón jenu wſa a natykla ju ſ pólbrrom a morjazej kufku. Wyscho ſo tak ſ czechia kaž móžno ſta, ſo njebyschtej jeho mandželska a džeczo, kotrejž w pódlaſkej komorje ſpaschtej, wotueſilej. Sſo ſwoblekaſchi, pistoliju pod ſuknju derje ſkhowa. Wón ſ czechia a ſträdzu ſe jſiwy a ſ doma ſtuſaſche. Wonka w ſeſtach chyzhe ſaſtoſty hjesbóžny njeſkuſ ſežinicz. Žane czoſwſke wóczko jeho njewidžesche, ničtó jeho njemóžesche myſlicz a jeho ruku wot ſamomordaſtwa wotdzerječz. Pistoliju pod ſuknju wucžahnyschi ju ſwéru pſchephya. Wyscho běſche na njej w najlepſchim rjedze. Wón ſo jeje jeno ſ porſtom trjebaſche dótkycz, a ſe wſcheje ſtaroſeſhe bě wuſwobodzeny, wſchej nuſy a hubjenſtwu wukhowany!

Njesbožowny ſebi myſlesche, ſo ničtó pytnyl njebě, hdýž bě ſ loža ſtanyschi pistoliju natykal a ſ ſebi ihlyl. Žeho ſchęſzleſna džowcziečka paſ bě wotueſena byla. Wona drje njerohymesche, ſchto je ſebi nan wotmyſliſ. Tola wona widžesche, ſo bě jeho czoſko ſmorsheſene a jeho wobliczo kħutne a ſrudne. Wona dale widžesche, ſo wón straſhnu brón do ruki wſa, wo kotrejž bě jej tak hroſne wězy powjedaſ. Bojoſcz a strach ſ džeczoſwej wutrobu ſtuſaſche. Mała holkę ſebi njeſwaži, maczeř ſawolacz a ju ſ tym do stracha ſtajicz, ſchtož bě widžala.

Wona jeno to czinjeſche, ſchtož móžesche cžinicz a ſchtož bě jejna pobožna macz ju wucžila. Kuzh ſtyknyschi ſo wona moſlesche:

Božo, daricželo wſcheho,
Daj tež, wo czož proſchu ja;
Njech mje ſdžerži wot wſcho ſleho
Twoja ruka wózwoſla!
S njebeſ dele hladaj hnadnje
Na lubaju ſtarſcheju;
Khwalicz chzu ja ſa to ſtajnje
Tebje ſ džaknej wutrobu.

Potom bě ſo wona ſaſo ſ měrom lehnyla a ſ twjerdym dowěrjenjom do ſwojeje modlitwy ſ czechia wuſnyla. Bóh tón knies w njebeſach paſ ſkyschesche a wuſlyſha, wo czož bě jeho lubedžeczo proſkylo.

Libuscha bě nětko pistoliju ſ hlowje ſtajil a bě ju poſ bjes myſlow wottkoczil. Honacž dele praſny a ſapalniſ roſleczi, tola pólver ſo njeſapali. Njesbožowny muž ſo ſtróži, ſo ſo hréſhny wotpohlad njeradži. Nětko hakle jemu ſwědomnje dla czeſkeſho hrécha, kotrejž bě pſchecžiwo ſebi a pſchecžiwo ſwojej žonje a džeczgu wotmyſliſ, wotueſi. Sſwérnu dobru mandželsku, kotrejž bě jemu pſchecžiwo ſwoploſowala, chyzhe nětko kħudu wudowu ſežinicz. Žeho lubowane džeczo dyrbjescze pſches nanowu ruku wboha wopuſheſena hyrota bycz. Žemu ſo wutroba lamasche, tak ſo ſajeſche a hańbowasche. Ale ſchto jemu pomhaſche, ſebi hishcze njeſuviſtne poroki cžinicz? Žeho žiwenje jeho mandželskej a džeczgu, kaž wězy runje ležachu, niczo pomhačz njemóžesche. Hdýž paſ by morwy był, bych u ſo ſnaczi a pſchecželjo, a kaž ſo nadžijsche, ſ wěſta tež

nječuežiwy bohaty wuj kħudeje wudowy a hyroth ſmilili. Duž — dyrbjescze bycz! Wón běſche nowy ſapalniſ na pistoliju ſadži, měrjesche ſo ſ nowa ſ cžolu a ſaſo wottkocz. Knak! bě kaž přeni kŕež ſkyschesche. Pólver ſo tež tón ras njebě ſapaliſ. Wbohi wobžaromuſ muž bě polny ſtracha. Schto to bě? Běſche wo prawdže Boža wola, ſo njedýrbjescze wumrjecz, ale žiwy bycz? A nětko ſebi pomýſli na Boha, kotrehož ſaceń: Ty njedýrbischi mordowacz! bě hréſhny pſchecžipil, a tale myſl ſo jemu kaž czeſki ſamjeń na wutrobu a ſwědomnje položi. Hdýž by woprawdže jako ſamo mordař pſched Boži ſudniſki ſtol pſchischoł a ſtupil, kajki dyrbjescze potom na njeho ſrudny a žaloſny wuſuč czaſacz? Strach a bojoſez pſched Wſchekomózny njeho pſchimny a jeho ſylnje tſchaſesche. To wſchak je žaloſnje, do rukow živeho Boha padnycz. Tola tutón Bóh džé je tež luboſcz! Wón njebudže na ſwoje wbohe njesbožowne džeczo ſwaricz, hdýž czeſkoscz, kotrejž ſnjeſcz njemóžesche, wot ſo cziſnje a ſ njemu kħwata. Wón je mily a ſmilny, duž dyrbj wodacz.

S tajſimi a podobnymi myſklemi ſabluđenj czoſwieſ ſwoje ſwědomnje ſměrowaſche. Wón hiſhcze ras pistoliju pſchimny, ſaſo na nju ſapalniſ ſadži, měri ſo ſ morjazej brónju ſ ſwojej hlowje a wottkocz. Tola tež tſecži ras ſo jeho hjesbóžne wotmyſlenje njeradži. Honacž dele praſny — tola ſ pistoliſe ſo tež tón ras njewuſeli.

Wón ſo nad tym roſhněwa a roſſlobi. To ſo jemu předy hiſhcze ſenje ſtało njebě, tak czoſto hacž bě pistoliju trjebaſ. Wón ſebi ju ſwéru wobhlađuje, wſcho je w najlepſchim rjedze na njej. Tola wón chze hiſhcze ras ſphtacz. Tam na ſchmrékowym wjeſchku wróna ſedži. Wón pistoliju ſběhnje, ſ wěſta měri ſo do njeje a wottkocz. A ſabłyſnje a ſauuſnje, ptak je tſeleny a wali ſo morwy ſe ſchtoma.

(Pſchichodnje ſkonečenje.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— S 1. oktobrom je ſo knies tajny zyrkwiſſi radžiczel Meier na wotpočink podaſ. Wón je ſebi ſe ſwojim ſlutkowanjom džak naſchich Lubijskich woſadow dobył. Wón běſche naſhemu ſerbſkemu ſudej pſchecželnje ſmýſleny a mějſeſhe czoſku wutrobu ſa jich ſaſmery. Žeho pſchecželne a luboſciwe waschnje jeho wutrobam duchownych, kotrejž pod jeho wodženjom ſtejachu, ſblizi. Ma jeho město je ſtupil dotalny knies duchowny měſchęžanskeho miſionſtwa w Draždžanach Roſenfranz. Wón bu 1. oktobra do ſwojeho noweho wažneho ſaſtojíſtwa jaſo zyrkwiſſi radžiczel ſapoſaſany.

— 1. oktobra je tež knies hamtski hejtman ſ Karlowicz w Budyschinje khorowatoſče dla na wotpočink ſchol. Ma jeho město je ſtupil knies dotalny Lubijski hamtski hejtman ſ Pſlugſ.

— Njeđelu tydženja mějſeſhe knies farař Rycžer w Delnim Wujesdže ſwoje wotſalne předowanje. S czeſkej wutrobu džeczeghe ſo wot ſwojeje ſubeje woſady, w kotrejž je tak doſlo ſe žohnowanjom ſlutkowaſ. Žeho naſlědnik hiſhcze poſtajeny njeje. Několji knieža džerža ſwoje pſchedſtajaze předowanja.

Daliſche dobrowolne dary ſa wbohe armeniſle hyroth:

S Rakęčaſſkeje woſady:
N. N. ſ Komorowa 4 hr. — np.
W mjenje wbohich hyrotow wutrobny džaf.
Golcž, redaktor.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola kniesow duchownych, ale tež we wſchech pſchecžela w ařnach „Serb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtačz.